

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1720200998
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1720200998.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Bratislavská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom Prešovská 48, Bratislava, IČO: 35 850 370, zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: R. A., F.. XX.XX.XXXX, T. Š. XXX/XX, E., o zaplatenie 78,83 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 30. marca 2021, č.k. 46Csp/1/2020-156, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislej časti o trovách konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 eur od 09.09.2017 do 10.08.2020 a zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019, konanie v prevyšujúcej časti zastavil a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa od žalovanej domáhal zaplatenia 78,83 eur s príslušenstvom žalobou, ktorú odôvodnil tým, že ako prevádzkovateľ verejného vodovodu a verejnej kanalizácie uzatvoril so žalovanou dňa 20.05.2013 zmluvu č. H. o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd, pričom zo strany žalovanej nedošlo k uhradeniu vyfakturovaných súm za poskytnutie dodávky pitnej vody, a to z faktúry č. 17680534 zo dňa 09.08.2017 v sume 78,83 eur. O žalobe rozhodol platobným rozkazom, proti ktorému podala žalovaná odpor tvrdiac, že viackrát žiadala žalobcu o vyčíslenie pohľadávok, pričom jej žiadne upomienky od roku 2017 neprišli, a tak považovala svoju reklamáciu za vyriešenú. Súd prvej inštancie konštatoval, že k odporu priložila písomné dôkazy preukazujúce jej tvrdenia v odpore. Následne žalovaná doručila súdu podanie, ktorého prílohou bolo potvrdenie o úhrade istiny 78,83 eur na účet žalobcu, pričom žalovaná v podaní uviedla, že žiada o vrátenie peňazí, nakoľko úhradu istiny previedla zo strachu z úročenia istiny, ale je presvedčená o jej neoprávnenosti. Na to žalobca oznámil, že dňa 10.08.2020 prijal od žalovanej platbu vo výške 78,83 eur, na základe čoho zobrať žalobu v časti istiny vo výške 78,83 eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,83 od 11.08.2020 do zaplatenia späť a zotrval na zvyšnej časti žalovaného nároku. Žalovaná v reakcii na to žiadala rozhodnúť v jej prospech a o vrátenie uhradenej sumy. Žalobca argumentoval, že žaloba bola podaná dôvodne, nakoľko v čase jej podania bola žalovaná v omeškaní a k plneniu došlo až po podaní žaloby. Súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti strán sporu (s ich súhlasom) na pojednávaní dňa 30.03.2021.

3. Vykonal dokazovanie najmä oboznámením sa s listinnými dôkazmi pripojenými k žalobe - zmluvou č. H. o dodávke pitnej vody a odvádzaní odpadových vôd uzatvorenou stranami sporu dňa 20.05.2013, odpoveďou na reklamáciu faktúry č. 17680534 zo dňa 08.09.2017, faktúrou č. 17680534, zákazkovým listom zo dňa 08.08.2017, montážnym listom zo dňa 08.08.2017, upomienkami zo dňa 12.10.2017 a 24.05.2019, cenníkom žalobcu, všeobecnými obchodnými podmienkami dodávky pitnej

vody z verejného vodovodu
platnými od 01.10.2010

a odvádzania odpadových vôd verejnou kanalizáciou žalobcu
a všeobecnými obchodnými podmienkami dodávky pitnej vody a
odvádzania odpadových vôd žalobcu (ďalej len „VOP“).

4. Týmto dokazovaním zistil, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 20.05.2013 zmluvu, predmetom ktorej bola dodávka pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd pre žalovanú na adrese odberného miesta Š.S. XXX/XX, E., Z., Č. Z.: XXXX-XXXXX-XXX, pričom žalovaná sa ako odberateľ zaviazala uhradiť žalobcovi platby za dodávku pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd v zmysle uzatvorenej zmluvy, a to na základe vystavených faktúr podľa skutočnej spotreby predchádzajúceho vyúčtovacieho obdobia. Žalobca dodával žalovanej pitnú vodu v súlade s uzavretou zmluvou, za čo jej vystavil faktúry v zmysle platného cenníka výkonov a služieb súvisiacich so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou platného od 01.10.2014. Žalobca realizoval dodávku pitnej vody a odvádzanie odpadových vôd na odbernom mieste v zmysle zmluvy a VOP. Podľa čl. XII VOP žalobcu boli žalovanej doručené upomienky kvôli neuhradeniu splatných faktúr. Konštatoval, že žalovanej bola vystavená faktúra č. 17680534 za úkon „Zbytočná jazda pri prerušení dodávky vody z dôvodu neplatenia v zmysle cenníka“. Uviedol, že na možnosť odpojenia od dodávky pitnej vody z dôvodu neplatenia bola žalovaná upozornená v každej upomienke, ktorá jej bola doručená. Upomienka obsahovala aj informáciu, kde bude zverejnená informácia o plánovanom prerušení dodávky pitnej vody, nakoľko sa žalobca vždy pred úkonom prerušenia dodávky pitnej vody snaží zákazníka telefonicky upozorniť na túto skutočnosť, avšak v prípade žalovanej eviduje žalobca nekompletné telefónne číslo. Z toho dôvodu sa žalobcovi so žalovanou nepodarilo skontaktovať. Žalobca pred plánovaným úkonom prerušenia dodávky vody evidoval voči žalovanej nedoplatky vo výške takmer 300 eur, ktoré sú vymáhané v inom sporovom konaní. Žalovaná uhradila faktúru č. 41947163994 po splatnosti dňa 18.06.2019 a žalobca si uplatňuje k tejto faktúre úrok z omeškania. Žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy, ktorá vznikla neuhradením vyfakturovaných súm, avšak žalovaná svoj dlh neuhradila.

5. Po právnom posúdení veci podľa ust. § 15 ods. 7 písm. b) a § 16 ods. 7 písm. b) zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák., § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. a s odkazom na položku 1.12. cenníka žalobcu za výkony a služby súvisiace so zásobovaním pitnou vodou verejným vodovodom a odkanalizovaním odpadovej vody verejnou kanalizáciou platného od 01.10.2014 (suma položky „zbytočná jazda“ je 78,83 eur s DPH) vyhodnotil, že žalovaná sa tým, že si svoju povinnosť vyplývajúcu z porušenia jej povinnosti uhradiť fakturované sumy za dávku pitnej vody (zrejme mal na mysli dodávku - poznámka odvolacieho súdu) a odvádzanie odpadových vôd na odbernom mieste v zmysle zmluvy a všeobecných verejných podmienok (zrejme mal na mysli všeobecných obchodných podmienok - pozn. odvolacieho súdu) nespĺnila riadne a včas, dostala so splnením svojho dlhu do omeškania. Uviedol, že nakoľko žalovaná v priebehu konania uhradila pohľadávku (zrejme mal na mysli istinu - pozn. odvolacieho súdu) žalobcovi, považoval túto úhradu za uznanie svojho dlhu, pričom aj sama žalovaná uviedla, že túto sumu uhradila zo strachu o ďalšie úročenie pohľadávky. Preto ju zaviazal na zaplatenie príslušenstva predmetnej pohľadávky, konkrétne úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, t.j. počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti faktúry až do jej uhradenia, keď dospel k záveru, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania v zákonnej výške a dôvodne. Vychádzajúc z vyššie opísaného skutkového stavu, ktorý považoval za nesporný, a vykonaného dokazovania, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto uznesenia (zrejme mal na mysli rozsudok - pozn. odvolacieho súdu). Výrokom II. rozsudku konanie vo zvyšnej časti zastavil pre späťvzatie žaloby žalobcom v tejto časti pred pojednávaním aplikujúc ust. § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 C.s.p.

6. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

7. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie (podľa obsahu odvolania proti jeho vyhovujúcej časti) a navrhla ho zrušiť, považujúc ho za neodôvodnený, arbitrárny a vykazujúci formálne aj skutkové chyby. V prvom rade namietala istinu 78,83 eur, ktorú si žalobca uplatnil žalobou zo dňa 15.06.2020 za neuhradenie faktúry č. 17680534 za úkon „Zbytočná jazda pri prerušení dodávky vody z dôvodu neplatenia v zmysle cenníka“, a považovala ju za nedôvodnú. Argumentovala, že ona „zbytočnosť“ tohto výjazdu nijak nezavinila. Poukázala na to, že v súdnom spise je dôkaz o tom, že pracovníci žalobcu uskutočnili dňa 08.08.2017 výjazd za účelom odstavenia vody, o čom svedčí montážny list č. 008858, z ktorého vyplýva, že tento výjazd bol zbytočný, pretože pracovníci vodárni nevedeli identifikovať uzáver vody. Súd prvej inštancie tento listinný dôkaz nevyhodnotil. O tom, že jej bude v tento deň (a kedy) odpojená voda, nebola žalobcom upovedomená ani písomne ani telefonicky. Zdôraznila, že zo samotného vyjadrenia zamestnancov žalobcu je zrejmé, že oni neboli schopní identifikovať uzáver vody,

z čoho logicky vyplýva, že „zbytočnosť“ výjazdu zapríčinili sami. Mala tiež za to, že pracovníci žalobcu by mali mať dostatočnú vedomosť o tom, kde sa na ulici nachádza hydrant, cez ktorý mohli zrealizovať odstávku vody aj bez jej účasti. Argumentovala, že ona v žiadnom prípade nenesie zodpovednosť za neprofesionalitu zamestnancov žalobcu, ktorí nemajú vedomosť o tom, kde sa nachádzajú ich zariadenia. V tejto súvislosti poukázala aj na to, že v čase, keď jej chcel žalobca odpojiť vodu, bola dlžná suma za vodu z jej strany už uhradená, a preto bol predmetný výjazd aj nedôvodný. Uviedla, že žalovanú sumu napriek všetkému uhradila, keď sa po viacerých urgenciách zo strany vodární zľakla a obávala sa účtovania úrokov z omeškania. Zdôraznila, že ona sama od žalobcu žiadala vypísať všetky pohľadávky, ktoré voči nej eviduje, na čo jej listom oznámil, že ku dňu 01.09.2018 neeviduje žiadne pohľadávky a záväzky na jej odbornom mieste, z čoho vychádzala a považovala vec za vybavenú. Tento listinný dôkaz predložila súdu prvej inštancie, ktorému vytkla, že sa ním v rozsudku nezaoberal a ani ho nevyhodnotil. Namietala tiež, že i keď bola zaviazaná na 5 %-tný úrok z omeškania zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019, tento výrok nie je odôvodnený a z napadnutého rozsudku ani nie je zrejmé, čoho sa táto istina a príslušenstvo týka. Zotrvala na názore, že samotná pohľadávka vo výške 78,83 eur je nedôvodná a jej zaplatením žalobca získal na jej úkor bezdôvodné obohatenie, ktoré si v zmysle ust. § 147 C.s.p. uplatňuje voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

8. Žalobca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keď mal za to, že skutkový stav bol spoľahlivo a správne zistený a boli aplikované príslušné hmotnoprávne normy. Uviedol, že svoj nárok preukázal čo do právneho titulu ako i výšky skutkovými tvrdeniami a predloženými listinnými dôkazmi. Keďže žalovaná uplatnenú istinu 78,83 eur uhradila, tento nárok považoval za nesporný a odvolanie v tejto časti za nedôvodné. K námietke žalovanej k istine 31,20 eur zdôraznil, že táto ani nebola predmetom sporu, keďže ju žalovaná uhradila pred podaním žaloby, a predmetom je iba úrok z omeškania zo sumy 31,20 eur. Vo vzťahu k dôvodnosti prísúdených úrokov z omeškania odkázal na žalobu, v ktorej špecifikoval, že úrok z omeškania zo sumy 31,20 eur požaduje za oneskorené zaplatenie faktúry č. 41941163994. Žalovanou podanú vzájomnú žalobu považoval za nedôvodnú, pretože ju žalovaná riadne neodôvodnila. Uviedol, že úhradou žalovanej istiny žalovaná jeho nárok uznala. Záverom citoval z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 81/2010 zo dňa 31.05.2010 časť o prerozdeľovaní bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporové strany a o potrebe rešpektovať negatívnu dôkaznú teóriu.

9. Žalovaná v reakcii na vyjadrenie žalobcu zotrvala na odvolaní a zdôraznila, že výjazd žalobcu bol neodôvodnený a zbytočný nielen z dôvodu, že dlžná suma bola v tom čase už uhradená, ale aj vinou pracovníkov žalobcu, keďže oni sami nevedeli identifikovať uzáver vody a k odstávke nedošlo. Zopakovala, že k úhrade pristúpila zo strachu a pod vyhrážkami pracovníkov žalobcu a nie preto, že by uznala dlžnú sumu čo do jej opodstatnenosti. Keďže výjazd nebol odôvodnený, prijatím úhrady zaň vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré požaduje od žalobcu vrátiť.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, a že rozsudok je potrebné v napadnutej vyhovujúcej časti (ako i v závislej časti o trovách konania) zrušiť, a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko nie je v odvolacom konaní preskúmateľný. Vzhľadom na spôsob, ktorým súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudok vypracoval, nie je pre nedostatočnosť a zmatečnosť jeho odôvodnenia v odvolacom konaní možné preskúmať o čom vlastne konal, a prečo rozhodol tak, ako rozhodol.

11. Odvolací súd považuje za nevyhnutné dať súdu prvej inštancie do pozornosti, že podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p. bolo povinnosťou súdu v odôvodnení rozsudku uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadřila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila, stručne, jasne a výstižne vysvetliť ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil (prípadne mohol odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax), pričom mal dbať na to, aby bolo odôvodnenie rozsudku presvedčivé, z čoho vyplýva nevyhnutný záver, že zákonodarcu uložil súdu povinnosť svoje rozhodnutie riadne odôvodniť.

12. Z citovaného ust. § 220 ods. 2 C.s.p. teda vyplýva požiadavka, aby odôvodnenie rozsudku obsahovalo odôvodnenie skutkové aj právne. V odôvodnení rozsudku musí byť tiež vždy uvedené, ktoré skutočnosti mal súd za preukázané, a ktorými dôkaznými prostriedkami, pričom jednoznačne nestačí uviesť len čo strany tvrdili (aj to selektívne, opomínajúc časť žalobcom žalovaného nároku a obranu žalovanej), mechanicky vypísať zoznam vykonaných dôkazov (do ktorého sa navyše niektoré dôkazy ani nedostali, čo však súd prvej inštancie nijak nezodôvodnil), bez uvedenia, čo konkrétne z

týchto dôkazov zistil, bez ich vyhodnotenia a riadneho záveru o zistenom skutkovom stave. Odvolací súd pripomína, že súdom zistený skutkový stav musí mať oporu práve vo vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov. V posudzovanej veci síce súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním „zistil nasledovný skutkový stav“, avšak v nasledujúcich bodoch 8. a 9. odôvodnenia len doslovne prepísal časť žaloby, teda skopíroval skutočnosti tvrdené žalobcom v žalobe a tie vydával za dokazovaním súdu zistený skutkový stav. Žalovanou predložené listinné dôkazy nevykonal (čo nezdôvodnil) a s nimi spojenú argumentáciu vôbec nespomenul a nehodnotil, hoci mu ust. § 191 C.s.p. ukladá povinnosť v rozsudku vyhodnotiť dôkazy (v konaní vykonané), a to jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, a zdôvodniť, ktoré dôkazy zobral pri rozhodovaní veci do úvahy, a z akých dôvodov prípadne na niektoré z dôkazov neprihliadol. Odvolací súd pripomína, že žalovaná, i keď žalovanú istinu 78,83 eur uhradila, tvrdila, že žalobca na ňu nemá nárok a žiadala ju vrátiť, čo súd prvej inštancie úplne opomenul a žalobcovi bez ďalšieho priznal z tejto sumy aj úrok z omeškania, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia opodstatnenosti tejto ním fakturovanej sumy. Po uvedení zisteného skutkového stavu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vec posúdiť po právnej stránke, teda zo skutkových zistení vyvodiť právne závery a aplikovať na zistený skutkový stav konkrétnu právnu normu. Aké právne závery súd prvej inštancie prijal, však taktiež nebolo možné z napadnutého rozsudku zistiť, pretože z ním citovaných zákonných ustanovení ust. § 15 ods. 7 písm. b) a § 16 ods. 7 písm. b) zákona č. 442/2002 Z.z., vôbec nie je možné vyvodiť povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi faktúru č. 17680534 za „zbytočnú jazdu“ vo výške 78,83 eur z nejakého právneho titulu, a preto je právne posúdenie jednak zmätočné, a zároveň nesprávne. Do omeškania so zaplatením istiny 78,83 eur sa žalovaná mohla predsa dostať len vtedy, ak mala skutočne povinnosť túto sumu v dobe jej splatnosti uhradiť (čo žalovaná poprela), čím sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal a neprijal v tejto súvislosti žiadne právne závery. Skutkové a právne závery ohľadom ustálenia omeškania žalovanej s úhradou 78,83 eur taktiež úplne absentujú. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (v bode 16.) zjednodušene povedané uviedol, že žalovaná si svoju povinnosť uhradiť fakturované sumy za dodávku pitnej vody v zmysle zmluvy nespĺnila riadne a včas, čím sa dostala do omeškania, odvolací súd nedokázal preskúmať úvahy, ktoré ho k takýmto záverom viedli, pretože niet pochyb o tom, že pôvodne žalovanú istinu si predsa žalobca neuplatňoval v súvislosti s dodávkou vody, ale za fakturovaný úkon „Zbytočná jazda z dôvodu neplatenia“, čo je zrejme zo samotnej faktúry č. 17680534, ktorú však nehodnotil. Vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi prisúdil 5 %-tný úrok z omeškania zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019 a zaviazal žalovanú k jeho úhrade, absentuje celé odôvodnenie, takže odvolací súd nemal čo preskúmať. I keď bol súd prvej inštancie tiež povinný sa riadne a zrozumiteľne vysporiadať s argumentáciou sporových strán, tvrdenia a argumentáciu žalovanej (na ktorú žalobca vôbec nereagoval), ktorú predniesla v konaní a v odvolaní už len zopakovala a rozvinula, úplne opomenul a vôbec sa ňou nezaoberal. Odvolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie rozsudku musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie musí byť logické, zrozumiteľné a pochopiteľné.

13. Súd prvej inštancie sa vyššie uvedeným postupom neriadil, vypracoval rozsudok spôsobom nezodpovedajúcim zákonom predpísanej forme, a jeho odôvodnenie nemá náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Napadnutý rozsudok je preto nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobca domáhal, avšak úplne nesprávne, z čoho sa môže javiť, že žalobe žalobcu neporozumel. Ak totiž uviedol, že žalobca (zjednodušene povedané) žiadal uhradenie istiny vo výške 78,83 eur s príslušenstvom dôvodiac tým, že uzatvoril so žalovanou zmluvu o dodávke vody a žalovaná neuhradila vyfakturované sumy za dodávku vody, a to faktúru č. 17680534 zo dňa 09.08.2017 v sume 78,83 eur, je zrejme, že už predmet sporu ustálil nesprávne. Podstatnú časť obrany žalovanej neuviedol vôbec. I keď konštatoval, že prílohou odporu boli písomné dôkazy preukazujúce tvrdenia žalovanej, neuviedol, o aké dôkazy ide, čo z nich vyplýva, a ani ich v rámci dokazovania nevykonal, a teda ani nevyhodnotil, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Hoci uviedol, že žalovaná žiadala o vrátenie sumy, ktorú uhradila (zo strachu z jej úročenia), pretože je presvedčená o jej neoprávnenosti, v závere odôvodnenia rozsudku (bod 16.) považoval jej úhradu za uznanie dlhu. Odvolací súd tento záver nedokázal preskúmať, a ani nepochopil. I keď zo súdneho spisu vyplýva, že žalovaná sústavne poukazovala na to, že jej žalobca v auguste 2018 potvrdil, že voči nej nemá žiadne pohľadávky (a preukazovala to dôkazmi), z čoho vyvodzovala nedôvodnosť výjazdu za účelom odpojenia vody, poukazovala na to, že nebola o výjazde upovedomená, ako i na to, že z dokladov žalobcu vyplýva, že nevedeli nájsť uzáver jej prípojky, a preto to bol zbytočný výjazd, súd prvej inštancie túto jej argumentáciu do svojho rozhodnutia neuviedol a úplne ju opomenul. Obsah vykonaných listinných dôkazov do odôvodnenia svojho rozsudku vôbec neuviedol, a ani sa nimi nezaoberal, hoci je na nich (čo však odvolací súd pre absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia len predpokladá) založený žalobe vyhovujúci výrok rozsudku. Z akých konkrétnych dôkazov súd prvej inštancie vychádzal,

ktoré relevantné okolnosti veci zvažoval, akými úvahami sa spravoval, ako sa vysporiadal s obranou žalovanej, a čo ho viedlo záveru, že žalobe žalobcu je potrebné vyhovieť, súd prvej inštancie nevyvetlil. Odpoveď nedáva ani právne posúdenie veci, ktoré je vzhľadom na aplikované zákonné ustanovenia právne neodôvodňujúce priznaný nárok, zmätočné a nesprávne. Na základe čoho zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31,20 eur od 30.03.2019 do 18.06.2019 odvolací súd zistiť nedokázal, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie ani neuviedol, že by sa žalobca tohto nároku domáhal, dokazovanie faktúrou žalobcu č. č. 41941163994 nevykonával a žiadne skutkové a právne závery ohľadom tohto nároku neprijal. Odvolací súd potom dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne, nakoľko jeho odôvodnenie nie je pochopiteľné a ani preskúmateľné, keďže v relevantnom rozsahu vlastne absentuje. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že sporové strany majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu, pričom je neprípustné, aby sa súd obranou žalovanej nezaoberal a do rozhodnutia ju dokonca ani neuviedol. Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany strán sporu, ktorým je takéto rozhodnutie určené.

14. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu (v tomto prípade žalovanej) na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Odňatie možnosti strane konať pred súdom je porušením jej procesných práv, a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

15. Záverom odvolací súd už len uvádza, že mu neprislúcha hodnotiť a vyvodzovať právne závery z tvrdení a dôkazov, ktoré súd prvej inštancie nevykonával, v napadnutom rozsudku vôbec nespomenul, nebral do úvahy, a ani nehodnotil. Na základe vyššie uvedeného však možno konštatovať, že súd prvej inštancie potom nevykonával dostatočné dokazovanie, a zodpovedajúcim spôsobom sa nevyssporiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami danej veci, a že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a zároveň predčasné.

16. Odvolací súd potom dospel k záveru, že súd prvej inštancie tým, že vypracoval rozhodnutie bez zákonom stanovených náležitostí, znemožnil žalovanej uplatnenie jej patriacich procesných práv, nakoľko nedostatočnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku, a teda arbitrárnosťou svojho rozhodnutia, odňal žalovanej možnosť v podanom opravnom prostriedku skutkovo a právne argumentovať, čím porušil jej právo na spravodlivý súdny proces. Tieto pochybenia súdu prvej inštancie nie je možné v odvolacom konaní napraviť, nakoľko absentujúce odôvodnenie rozsudku nie je možné preskúmať, ani k nemu zaujať právny názor.

17. Záverom považuje za potrebné uviesť, že i keď žalovaná v odvolaní uviedla, že podáva vzájomnú žalobu (§ 147 C.s.p.), podľa ust. § 372 C.s.p. uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou v odvolacom konaní nemožno. Preto, ak mieni podať vzájomnú žalobu, toto svoje právo môže uplatniť v konaní pred súdom prevej inštancie.

18. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom vykoná predložené dôkazy, a opätovne o žalobe žalobcu rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby boli jeho skutkové a právne závery zrozumiteľné, logické a presvedčivé, aby na ne strany mohli v prípadnom odvolaní reagovať, a aby bolo v odvolacom konaní preskúmateľné.

19. O náhrade trov konania (aj odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).